

Kwartaalupdate

Bestuurders- &

Beroepsaansprakelijkheid

Q2 2026

Introductie

Auteurs: Vincent Terlouw, Willem van der Mersch, Boaz van Honk en Cédric Betjes

In het tweede kwartaal van 2026 zijn op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin een civiele vordering tegen een bestuurder of beroeps-beoefenaar wordt ingesteld.

In deze Kwartaalupdate Bestuurders- en Beroepsaansprakelijkheid voor Q2 2026 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

Bestuurdersaansprakelijkheid

3

01. Bestuurdersaansprakelijkheid. Persoonlijk ernstig verwijt, informatieplicht bestuurder? (Hoge Raad 12 juni 2026)

4

02. Matiging bestuurdersaansprakelijkheid ondanks schending publicatieplicht (Gerechtshof Den Haag 14 april 2026)

8

03. Bestuurdersaansprakelijkheid bij faillissement: gebrekkige administratie, privé-uitgaven en schending bewaarplicht (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 21 april 2026)

13

04. Bestuurdersaansprakelijkheid bij faillissement (artikel 2:248 BW) en op grond van onrechtmatige daad. Doorstart van modeketens uit eerder faillissement, waarbij activa van passiva gescheiden worden gehouden. Kan een formeel bestuurder ook feitelijk leidinggevende zijn? (Gerechtshof Amsterdam 14 april 2026)

16

Introductie

Beroepsaansprakelijkheid

21

05. Beroepsaansprakelijkheid advocaat, artikel 7:401 BW. Geen beroepsfout dat verjaringsverweer niet is gevoerd; vordering was niet verjaard en schending van art. 21 Rv door klagende cliënt. Ambtshalve verhoogde proceskostenveroordeling (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 2 juni 2026)

22

06. Beroepsaansprakelijkheid belastingadviseur: adviseur aansprakelijk voor onjuist fiscaal advies aan DJ Tiësto (Gerechtshof Amsterdam 12 mei 2026)

26

07. Beroepsaansprakelijkheid dierenarts: onjuist voorschrijven van diergeneesmiddel en dekking onder beroepsaansprakelijkheidsverzekering (Gerechtshof 's-Hertogenbosch 2 juni 2026)

31

Bestuurdersaansprakelijkheid

01

Bestuurdersaansprakelijkheid. Persoonlijk ernstig verwijt, informatieplicht bestuurder?

(Hoge Raad 12 juni 2026)

In deze zaak heeft de Hoge Raad een belangrijk signaal afgegeven voor de praktijk van bestuurdersaansprakelijkheid. De zaak draait om de vraag of een bestuurder persoonlijk aansprakelijk kan zijn wanneer een schuldeiser van een af te wikkelen vennootschap buiten beeld blijft bij gebeurtenissen op het niveau van een dochter- of kleindochtervennootschap. Het hof Amsterdam had de lat voor bestuurdersaansprakelijkheid relatief laag gelegd door zwaar te tillen aan het gebrek aan openheid richting een schuldeiser. De Hoge Raad corrigeert dat oordeel en benadrukt opnieuw dat voor persoonlijke aansprakelijkheid van bestuurders een hoge drempel geldt.

Feiten

Bank Degroef had in 2007 een krediet van EUR 2.000.000 verstrekt aan beleggingsinstelling FPA. Het krediet moest in 2012 zijn terugbetaald, maar FPA bleek daartoe niet in staat. In 2013 berichtte FPA zelfs expliciet aan de bank dat zij insolvent was en geen passend terugbetalingsvoorstel kon doen. In deze procedure probeert Bank Degroef de (middellijk) bestuurder van FPA aansprakelijk te stellen.

In november 2015 besloot de algemene vergadering van FPA dat de vennootschap moest worden afgewikkeld. Het eigen vermogen was al jaren fors negatief en het vooruitzicht dat uit de resterende investeringen nog voldoende waarde zou kunnen worden gerealiseerd om dit te herstellen ontbrak. Het bestuur kreeg daarom de opdracht de activa en passiva zo goed mogelijk af te wikkelen en vervolgens tot liquidatie over te gaan.

Binnen de FPA-groep speelde tegelijkertijd een andere kwestie. Weaver, een indirecte dochtermaatschappij van FPA, was verwickeld geraakt in een geschil met Alstonville Properties. In een eerdere procedure was geoordeeld dat de bestuurder,

in zijn hoedanigheid van bestuurder van Weaver, aansprakelijk was omdat een door hem geïnitieerde herstructurering de verhaalsmogelijkheden van Alstonville had gefrustreerd. Daardoor waren zowel Weaver als de bestuurder aansprakelijk jegens Alstonville.

In maart 2018 scholden Eikofin en enkele andere aan de bestuurder gelieerde vennootschappen ruim EUR 900.000 aan leningen aan FPA kwijt. Nadat ook de operationele kosten van FPA waren voldaan, resteerde Bank Degroof als enige substantiële schuldeiser van FPA.

In mei 2018 werd vervolgens de zogenoemde Alstonville-schikking gesloten. Aanleiding daarvoor was een eerdere uitspraak waarin was geoordeeld dat zowel Weaver als de bestuurder aansprakelijk waren jegens Alstonville wegens het frustreren van de verhaalsmogelijkheden van Alstonville. Op dat moment liepen al procedures tegen het advocatenkantoor dat de betreffende herstructurering had begeleid. De kosten van juridische bijstand in deze procedures waren door Eikofin voorgeschoten tegen een overeengekomen rente van 10% per jaar.

De Alstonville-schikking bepaalde dat Alstonville zou meedelen in een eventuele opbrengst uit de procedure tegen het advocatenkantoor. Ook werd afgesproken dat een schikking met het advocatenkantoor voorafgaande instemming van Alstonville vereiste. De procedure werd betaald door Eikofin (de aan de bestuurder gelieerde vennootschap), waarbij Eikofin ook een beloning zou ontvangen voor een succesvolle procesfinanciering.

Ondertussen stelde Bank Degroof in augustus 2018 FPA en haar bestuurder nogmaals aansprakelijk voor het verschuldigde bedrag, maar de aansprakelijkheid werd afgewezen en Bank Degroof pakte niet door.

In april 2022 werd uiteindelijk een schikking bereikt met het advocatenkantoor. Op grond daarvan betaalde het advocatenkantoor EUR 4,3 miljoen. Overeenkomstig de Alstonville-schikking ontving Alstonville € 2.825.135 en Eikofin € 1.475.135. Voor Bank Degroof leverde de schikking geen uitkering op.

Procedure bij rechtbank en hof

Dat vormde voor de bank de basis voor haar bestuurdersaansprakelijkheidsvordering. Volgens de bank had de bestuurder de opbrengsten binnen de concernstructuur feitelijk gebruikt om zijn eigen positie en die van gelieerde partijen veilig te stellen, terwijl de bank als schuldeiser van FPA buiten spel was gezet.

De rechtbank wees de vordering af, maar het hof Amsterdam kwam tot het tegenovergestelde oordeel. Volgens het hof kon de bestuurder een persoonlijk ernstig verwijt worden gemaakt. Het hof achtte daarbij een samenstel van omstandigheden beslissend.

Van doorslaggevend belang vond het hof dat FPA al had besloten tot afwikkeling en liquidatie, zodat het bestuur volgens het hof nog slechts een beperkte betaalautonomie had. Verder benadrukte het hof dat Bank Degroef uiteindelijk de enige overgebleven schuldeiser van FPA was, dat alle ontwikkelingen rondom Weaver en de claim tegen het advocatenkantoor zich buiten het zicht van de bank hadden afgespeeld, dat de uiteindelijke schikkingsopbrengst grotendeels bij Alstonville en Eikofin terecht kwam en dat geen enkele voorziening was getroffen voor de vordering van Bank Degroef.

Het hof verweet de bestuurder in het bijzonder dat hij de bank niet tijdig had geïnformeerd over de procedures en de schikkingsonderhandelingen. Volgens het hof had hij volop aandacht gehad voor het afwenden van zijn eigen aansprakelijkheid jegens Alstonville, maar niet voor de belangen van Bank Degroef. Een en ander vormde reden voor het hof om een persoonlijk ernstig verwijt aan de bestuurder aan te nemen.

Hoge Raad

De Hoge Raad stelt voorop dat het hof onvoldoende onderscheid heeft gemaakt tussen FPA en Weaver. Daarbij wijst de Hoge Raad erop dat Bank Degroef uitsluitend schuldeiser was van FPA, terwijl Weaver eigen schulden had aan Alstonville en Eikofin en dat niet was vastgesteld dat Weaver uit de opbrengst van de advocatenkantoor-schikking meer aan die schuldeisers had betaald dan waarop zij recht hadden (r.o. 3.2.1).

Tegen die achtergrond acht de Hoge Raad zonder nadere motivering onbegrijpelijk dat de bestuurder gehouden zou zijn geweest Bank Degroof te informeren over de vordering van Weaver op het advocatenkantoor of over de daaropvolgende schikking. Om dezelfde reden acht de Hoge Raad onvoldoende gemotiveerd dat de bestuurder heeft bewerkstelligd of toegelaten dat FPA haar verplichtingen jegens Bank Degroof niet meer kon nakomen en dat de vordering van de bank onbetaald en onverhaalbaar is gebleven (r.o. 3.2.2).

Ook verschillende andere pijlers onder het hofarrest houden geen stand. Zo kan het besluit tot afwikkeling van FPA en de daaruit volgens het hof voortvloeiende beperkte betaalautonomie niet dragend zijn voor aansprakelijkheid, nu niet is vastgesteld dat FPA nadien betalingen heeft verricht die daarmee in strijd waren (r.o. 3.2.3). Hetzelfde geldt voor de kwijtschelding van groepsleningen aan FPA: zonder nadere toelichting valt niet in te zien hoe die handelingen de positie van Bank Degroof hebben benadeeld (r.o. 3.2.4).

Daarnaast verwerpt de Hoge Raad impliciet de benadering van het hof waarin werd geredeneerd vanuit één geïntegreerde “FPA-structuur”. Het hof had onvoldoende gemotiveerd waarom de bestuurder rekening had moeten houden met een “evenwichtige belangenbehartiging” van schuldeisers van verschillende vennootschappen binnen het concern (r.o. 3.2.6). Daarmee onderstreept de Hoge Raad dat het onderscheid tussen afzonderlijke rechtspersonen en hun eigen schuldeisers leidend blijft.

Het arrest bevestigt daarmee nogmaals dat voor externe bestuurdersaansprakelijkheid een hoge drempel geldt en dat een vermeend gebrek aan openheid jegens een schuldeiser niet zonder meer een persoonlijk ernstig verwijt oplevert.

Conclusie

Dit arrest leert ons dat er bij bestuurdersaansprakelijkheid niet zomaar voorbij kan worden gegaan aan het onderscheid tussen verschillende entiteiten in één concern. Dat blijft een uitzondering die uitzonderlijk goed gemotiveerd moet worden. Ook volgt uit dit arrest dat in zijn algemeenheid de drempel voor bestuurdersaansprakelijkheid hoog blijft, en dat beperkte informatievoorziening op zichzelf geen reden is voor verlaging van die drempel.

02 Matiging bestuurdersaansprakelijkheid ondanks schending publicatieplicht

(Gerechtshof Den Haag 14 april 2026)

In deze zaak staat de vraag centraal of bestuurders aansprakelijk zijn voor het faillissementstekort van een vennootschap wegens schending van de publicatieplicht van artikel 2:394 BW. Hoewel vaststaat dat de jaarrekeningen niet tijdig zijn gepubliceerd en daarmee het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW van toepassing is, komt het gerechtshof Den Haag uiteindelijk toch tot een opmerkelijke uitkomst. Het hof oordeelt dat de bestuurders aansprakelijk zijn op grond van artikel 2:248 BW, maar matigt de omvang van die aansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 lid 4 BW tot nihil. Het arrest laat zien dat een formele schending van de publicatieplicht niet zonder meer leidt tot daadwerkelijke aansprakelijkheid voor het volledige faillissementstekort.

Feiten

Dudok Groep B.V. fungeerde als houdstermaatschappij van verschillende horecavenootschappen die onder de naam Dudok werden geëxploiteerd. De drie appellanten waren (middellijk) aandeelhouder van Dudok Groep. Eén van hen was statutair bestuurder; de overige twee traden op als feitelijk beleidsbepalers. In 2018 werd een omvangrijke herstructurering van het concern doorgevoerd. Daarbij werden de aandelen in verschillende werkmaatschappijen overgedragen aan een nieuw opgerichte concernstructuur waarin tevens een externe investeerder participeerde. De kooprijzen werden grotendeels schuldig gebleven en verrekend met bestaande rekening-courantverhoudingen binnen het concern. Daarnaast werden dividenduitkeringen vastgesteld en eveneens door middel van verrekening verwerkt. Na de herstructurering had Dudok Groep geen eigen ondernemingsactiviteiten meer. De vennootschap diende uitsluitend nog haar resterende schulden af te wikkelen. Volgens de bestuurders was afgesproken dat toekomstige dividenduitkeringen uit de werkmaatschappijen zouden worden gebruikt om de resterende schuldeisers van Dudok Groep geleidelijk te voldoen. In september 2020 werd Dudok Groep failliet verklaard. De curator stelde vervolgens de bestuurders aansprakelijk voor het volledige faillisse-

mentstekort.

Vorderingen van de curator

De curator baseerde zijn vorderingen primair op artikel 2:248 BW. Volgens de curator hadden de bestuurders de jaarrekeningen over 2016 te laat en die over 2017 en 2018 helemaal niet gepubliceerd. Daarmee stond ingevolge artikel 2:248 lid 2 BW vast dat sprake was van kennelijk onbehoorlijk bestuur en gold het vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement was. Daarnaast stelde de curator dat de bestuurders de waardevolle deelnemingen uit Dudok Groep hadden gehaald zonder dat daarvoor een reëel verhaalsobject voor de schuldeisers in de plaats was gekomen. Ook zouden de dividenduitkeringen van in totaal EUR 3,5 miljoen de gezamenlijke schuldeisers hebben benadeeld.

De rechtbank volgde de curator en veroordeelde de bestuurders tot betaling van het faillissementstekort, met een voorschot van EUR 400.000. De bestuurders stelden hoger beroep in.

Beoordeling door het hof

Het hof stelt voorop dat tussen partijen niet in geschil is dat niet is voldaan aan de publicatieplicht van artikel 2:394 BW. Vaststaat dat de jaarrekening over 2016 te laat is gepubliceerd en de jaarrekeningen over 2017 en 2018 geheel niet zijn gedeponneerd. Daarmee staat ingevolge artikel 2:248 lid 2 BW vast dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

Coronacrisis ontzenuwt bewijsvermoeden niet

De bestuurders voeren aan dat niet de schending van de publicatieplicht, maar uitsluitend de coronacrisis de oorzaak van het faillissement is geweest. Volgens hen zouden de schulden van Dudok Groep geleidelijk zijn voldaan uit toekomstige dividenduitkeringen van de werkmaatschappijen. Door de gedwongen sluiting van de horeca tijdens de coronapandemie droogde deze inkomstenbron volledig op.

Het hof volgt dit betoog niet. Volgens het hof hadden de werkmaatschappijen na de herstructurering geen onderdeel meer uitgemaakt van het vermogen van Dudok Groep. De vennootschap had daarom geen zelfstandig recht meer op toekomstige

dividenduitkeringen. De door de bestuurders gemaakte “afwikkelafpraak” gaf evenmin een afdwingbare aanspraak aan Dudok Groep of haar schuldeisers.

Daarmee kan de coronacrisis niet worden aangemerkt als een van buiten komende oorzaak die het wettelijke bewijsvermoeden ontzenuwt. Juist doordat de bestuurders hadden nagelaten de schuldeisers een zelfstandig verhaalsrecht te verschaffen, bleef de vennootschap volledig afhankelijk van vrijwillige toekomstige dividenduitkeringen. Het bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW blijft daarom in stand.

Geen schuldeisersbenadeling

Vervolgens onderzoekt het hof of sprake is van materieel onbehoorlijk bestuur. Op dit punt wijkt het hof wezenlijk af van de rechtbank. Volgens het hof blijkt uit het dossier juist dat de bestuurders zich na de herstructurering actief hebben ingespannen om de resterende schuldeisers van Dudok Groep te voldoen. Zo werd het negatieve banksaldo aangezuiverd, werden betalingsregelingen getroffen en verstrekten de bestuurders zelfs persoonlijke borgstellingen aan een van de schuldeisers. De curator heeft volgens het hof onvoldoende onderbouwd dat de schuldeisers daadwerkelijk zijn benadeeld door de herstructurering of de dividenduitkeringen. Evenmin is voldoende komen vast te staan dat de bestuurders bewust vermogen aan het verhaal van schuldeisers hebben onttrokken. Hoewel de gekozen constructie achteraf gezien onvoldoende bescherming bood aan de schuldeisers, acht het hof niet aannemelijk dat sprake was van doelbewuste benadeling.

Daarmee staat enerzijds vast dat de bestuurders op grond van artikel 2:248 BW aansprakelijk zijn, omdat het wettelijke bewijsvermoeden niet is weerlegd. Anderzijds acht het hof de aard en ernst van de onbehoorlijke taakvervulling beperkt. Daarbij betreft het hof dat uitsluitend sprake is van een formele schending van de publicatieplicht, terwijl onvoldoende is gebleken van daadwerkelijke schuldeisersbenadeling. Bovendien hebben de bestuurders zich aantoonbaar ingespannen om de resterende schulden van Dudok Groep ordelijk af te wikkelen.

Wijze van afwikkeling faillissement leidt eveneens tot matiging

Het hof ziet daarnaast aanleiding de aansprakelijkheid te matigen vanwege de wijze waarop de curator het faillissement heeft afgewikkeld. Volgens het hof mag van een curator worden verwacht dat hij zich, alvorens een procedure op grond van

artikel 2:248 BW aanhangig te maken, een zorgvuldig beeld vormt van het faillissementstekort. Dat brengt mee dat hij onderzoekt welke vorderingen daadwerkelijk bestaan en of schuldeisers op de boedel zijn aangewezen of reeds beschikken over andere verhaalsmogelijkheden.

Naar het oordeel van het hof heeft de curator dat onderzoek in deze zaak onvoldoende verricht. Van de zes vorderingen waarop de curator zijn bestuurdersaansprakelijkheidsvordering in eerste aanleg had gebaseerd, bleken er twee onjuist te zijn. Daarnaast was een vordering van één van de schuldeisers voor een aanzienlijk te hoog bedrag opgenomen, terwijl uit de faillissementsstukken reeds bleek dat daarvoor een persoonlijke borgstelling was verstrekt. Hierdoor zag de curator zich reeds in eerste aanleg genoodzaakt de gestelde schuldenlast en het gevorderde voorschot aanzienlijk naar beneden bij te stellen.

Ook ter zitting in hoger beroep kon de curator volgens het hof onvoldoende toelichten welk onderzoek naar de ingediende vorderingen daadwerkelijk had plaatsgevonden. Ten aanzien van één van de betwiste vorderingen verklaarde de curator bovendien geen renvooiprocedure te zijn gestart, omdat hij de daarmee gemoeide kosten niet zinvol achtte. Het hof merkt in dat verband op dat de curator kennelijk wel aanleiding zag een omvangrijke bestuurdersaansprakelijkheidsprocedure te starten, terwijl de daarmee gemoeide proceskosten uiteindelijk grotendeels voor rekening van de bestuurders zouden kunnen komen.

Het hof acht verder van belang dat in hoger beroep uiteindelijk nog slechts één vaststaande vordering resteerde, terwijl voor verschillende andere schulden reeds andere verhaalsmogelijkheden bestonden. Onder deze omstandigheden had van de curator mogen worden verwacht dat hij eerst serieus met de bestuurders in overleg zou treden en een afweging zou maken over de opportuniteit van een aansprakelijkheidsprocedure. Van een dergelijk overleg is volgens het hof echter onvoldoende gebleken. De curator had wel zijn voorlopige bevindingen aan de bestuurders voorgelegd, maar zelf geen concreet schikkingsvoorstel gedaan.

Gelet op zowel de beperkte ernst van de onbehoorlijke taakvervulling als de wijze waarop het faillissement is afgewikkeld, maakt het hof gebruik van zijn matigingsbevoegdheid ex artikel 2:248 lid 4 BW en matigt het de aansprakelijkheid

van de bestuurders volledig tot nihil.

Conclusie

Dit arrest laat zien dat het wettelijke bewijsvermoeden van artikel 2:248 lid 2 BW nog steeds verstrekkende gevolgen heeft. Bestuurders die niet voldoen aan de publicatieplicht zullen slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen aantonen dat een andere oorzaak aan het faillissement ten grondslag ligt. Een beroep op externe omstandigheden, zoals de coronacrisis, slaagt niet wanneer het bestuur zelf heeft nagelaten de vennootschap of haar schuldeisers voldoende zekerheden te verschaffen.

Opvallend is vooral dat het hof de handelwijze van de curator nadrukkelijk betreft bij de toepassing van de matigingsbevoegdheid van artikel 2:248 lid 4 BW. Van een curator mag worden verwacht dat hij voorafgaand aan een bestuurdersaansprakelijkheidsprocedure zorgvuldig onderzoekt welke schulden daadwerkelijk bestaan, welke verhaalsmogelijkheden reeds aanwezig zijn en of een procedure opportuun is. Indien een dergelijk onderzoek achterwege blijft en onvoldoende wordt geprobeerd het geschil buiten rechte op te lossen, kan dat bijdragen aan (vergaande) matiging van de bestuurdersaansprakelijkheid. Dat het hof de aansprakelijkheid in dit geval uiteindelijk volledig matigt tot nihil, ondanks de toepasselijkheid van het wettelijke bewijsvermoeden, maakt deze uitspraak bijzonder en relevant voor zowel bestuurders als curatoren.

03

Bestuurdersaansprakelijkheid bij faillissement: gebrekkige administratie, privé-uitgaven en schending bewaarplicht

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 21 april 2026)

Deze zaak gaat over De Zwart Services B.V. ("de Vennootschap"), die zich bezighield met de import en verkoop van tweedehandsauto's en later ook een callcenter op het gebied van energielevering aan bedrijven exploiteerde. De Vennootschap is eind 2019 opgericht en op 24 augustus 2021 failliet verklaard. Appellant in deze zaak was tot 2 juni 2021 bestuurder en enig aandeelhouder van de Vennootschap. Vanaf 2 juni 2021 stond iemand anders als bestuurder ingeschreven.

De curator van de Vennootschap heeft onderzoek gedaan naar de oorzaken van het faillissement. De curator constateerde dat veel substantiële bedragen werden ontvangen van en betaald aan vennootschappen die gelieerd waren aan appellant, dat aanzienlijke uitgaven in Dubai en Marbella zijn gedaan aan hotels, restaurants en kledingmerken en dat er in totaal ruim EUR 80.000,-- aan cash is opgenomen. Duidelijk wordt ook dat appellant over nagenoeg geen administratie beschikt.

Kern van deze zaak is de vraag of appellant aansprakelijk is op grond van artikel 2:248 BW. Het hof gaat eerst in op het juridische kader van dit wetsartikel en benoemt daarbij het belang van de administratieplicht en de gevolgen van schending daarvan, te weten dat onbehoorlijk bestuur dan vaststaat en vermoed wordt dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

Vervolgens behandelt het hof de vraag of de administratieplicht is geschonden. Van de opvolgend bestuurder heeft de curator geen relevante administratie ontvangen, omdat de opvolgend bestuurder niets van appellant zou hebben ontvangen. Van

appellant heeft de curator groene kaarten van autoverzekeringen, huurfacturen een (niet-kloppende) kolommenbalans en een jaarrekening over 2020 ontvangen. Dit is volgens de curator onvoldoende, mede gelet op de vele privé-uitgaven die lijken te zijn gedaan en er niet van een rekening-courant is gebleken. De curator vindt voorts dat – als de administratie er wel was (appellant betoogt dat de stukken fysiek zouden zijn aangeleverd aan de opvolgend bestuurder) – appellant geen kopie van de administratie heeft gemaakt en daardoor niet aan zijn bewaarplicht heeft voldaan. De opvolgend bestuurder is een katvanger, aldus de curator.

Appellant vindt echter dat hij wel degelijk een deugdelijke administratie heeft gevoerd, omdat hij door het bijhouden van facturen en het verzorgen van belastingaangiftes inzicht had in wat binnenkwam en wat betaald moest worden en hij zodoende de rechten en verplichtingen van de Vennootschap kende. Ook zouden de uitgaven in Dubai en Marbella (afgezien van een zonnebril) zakelijk zijn geweest.

Het hof volgt de lijn van de curator. Onder meer gelet op de grote bedragen die via de bankrekening van de Vennootschap liepen, de omvangrijke buitenlandse uitgaven en het op het eerste gezicht hoge aantal privé-uitgaven, terwijl appellant tijdens de mondelinge behandeling heeft verklaard daarnaast ook salaris of winst aan zichzelf uit te keren, acht het hof het op zijn minst ongebruikelijk dat geen gebruik werd gemaakt van een boekhouder of boekhoudprogramma. Wat appellant ook niet hielp was dat hij pas in hoger beroep voor het eerst aanvoerde dat zijn zus de administratie bijhield in Excel, hetgeen afbreuk heeft gedaan aan zijn geloofwaardigheid. Het hof verwijt appellant voornamelijk dat niet inzichtelijk is wat de verhouding was tussen hem en de vennootschap wat betreft winst, salaris en gedeclareerde kosten. Ten slotte merkt het hof op dat over 2020 drie aanzienlijk verschillende jaarrekeningen voorhanden zijn. Dit is uiteraard ook niet in het voordeel geweest van appellant. Het hof concludeert op dit punt dat appellant onvoldoende gemotiveerd weersproken heeft dat geen deugdelijke administratie is gevoerd.

Ook vindt het hof dat – zelfs al zou sprake zijn van een deugdelijke administratie – appellant onvoldoende gemotiveerd weersproken heeft dat hij de bewaarplicht heeft geschonden. Het is in beginsel aan de bestuurder om de administratie over te dragen aan de opvolgend bestuurder. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij dit heeft gedaan en dat hij een kopie heeft gemaakt van de administratie.

Onbehoorlijk bestuur staat dus vast. Het is vervolgens aan appellant om het vermoeden dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement te ontzenuwen door aannemelijk te maken dat andere feiten en omstandigheden een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Appellant benoemt in dit kader het opdrogen van de opdrachten en de gevolgen van de coronamaatregelen. Dit betoog is volgens het hof echter onvoldoende uitgewerkt. Zo heeft appelland geen inzicht gegeven in de gang van zaken in de onderneming en evenmin in het beweemde opdrogen van orders en inkomsten.

Appellant doet ten slotte nog een beroep op matiging, maar ook dit slaagt niet. Het betoog van appelland dat hij onervaren zou zijn vanwege zijn relatief jonge leeftijd, hij geen verhaal biedt en met de opvolgend bestuurder een schikking zou zijn getroffen overtuigt het hof niet. Het hof vindt dat een bestuurder die zelf de administratie niet naar behoren kan bijhouden, hij dat naar behoren moet laten doen. Dat hij geen verhaal biedt is niet relevant; dat hoort bij de afwegingen die de curator dient te maken. Ook is het hof niet gebleken dat een schikking is getroffen met de opvolgend bestuurder.

De conclusie is dat het hoger beroep niet slaagt. Een logische uitspraak lijkt ons, gelet op de relevante stukken van de administratie die in deze zaak ontbraken. Wat voornamelijk naar voren komt in deze uitspraak is het belang van het duidelijk administreren van de onderlinge verhouding van de vennootschap en haar bestuurder, wat betreft salaris en privéuitgaven. Om bestuurdersaansprakelijkheid te voorkomen is het belangrijk om dit op orde te hebben.

04

Bestuurdersaansprakelijkheid bij faillissement (artikel 2:248 BW) en op grond van onrechtmatige daad. Doorstart van modeketens uit eerder faillissement, waarbij activa van passiva gescheiden worden gehouden. Kan een formeel bestuurder ook feitelijk leidinggevende zijn?

(Gerechtshof Amsterdam 14 april 2026)

In deze zaak probeert de curator van de personeelsvennootschappen van Miss Etam om de uiteindelijk natuurlijk-persoon bestuurder ("de Bestuurder") achter de groep aansprakelijk te stellen. Die heeft met een Zwitserse vennootschap als ultieme holding-vennootschap een sterke troef achter de hand om bestuurdersaansprakelijkheid te voorkomen, maar gaat toch nat.

De feiten waren kort gezegd als volgt.

Op of omstreeks 7 augustus 2020 zijn modeketens Miss Etam, Promiss, Steps, Claudia Sträter en Espresso failliet verklaard. De Bestuurder – de naam is uit de media wel bekend en ook de anonimisering vanuit de rechtspraak maakt weleens een foutje (r.o. 6.11) – heeft met de curator onderhandeld hetgeen op 4 september 2020 heeft geleid tot een activaovereenkomst. Op grond van deze overeenkomst werden de activa waaronder de inventaris, voorraad, intellectuele eigendomsrechten en goodwill overgenomen onder de verplichting om naast betaling van de koopprijs ten minste 506 werknemers te behouden en de activiteiten in minimaal 70 winkels voort te zetten

voor een periode van minimaal één jaar.

De concernstructuur was die van een viertal personeelsvennootschappen met daarboven een drietal bestuursvennootschappen. De omzet van de winkels zou in die bestuursvennootschappen terecht komen. Deze bestuursvennootschappen werden weer bestuurd door een Nederlandse holding, welke vennootschap zelf ook door een Nederlandse vennootschap werd bestuurd. Bestuurder van die laatste entiteit was het Zwitserse FLV Group Holding AG met de Bestuurder als enig bestuurder en aandeelhouder.

Vrij snel na de doorstart ontstonden er problemen. Zo werd op 13 oktober 2020 als gevolg van de COVID19-pandemie een gedeeltelijke lockdown afgekondigd. Deze werd op 14 december 2020 omgezet in een landelijke lockdown. Alle niet-essentiële winkels werden gesloten.

Ultimo 2020/begin 2021 zijn de vier personeelsvennootschappen vanuit surseance van betaling failliet verklaard. Loonheffing is over de gehele periode september t/m december 2020 onbetaald gebleven.

De Bestuurder en een zestal vennootschappen is uit hoofde van artikel 2:248 BW in eerste aanleg op 24 juli 2024 door de rechtbank hoofdelijk veroordeeld tot betaling van de boedeltekorten, nader op te maken bij staat. Daarbij heeft de rechtbank geoordeeld dat bij de personeelsvennootschappen niet is voldaan aan de administratieplicht als bedoeld in artikel 2:10 BW omdat, samengevat, nergens vastlag aan wie c.q. welke vennootschap(pen) en tegen welke voorwaarden personeel werd uitgeleend. De rechtbank heeft daarbij ook gewezen op het ontbreken van facturen voor die uitlening. Het hof volgt in dit arrest die lijn – zie r.o. 6.6 – waarbij zij aangeeft dat nu zowel een factuur als een onderliggende overeenkomst ontbreekt rechten en verplichtingen niet kunnen worden vastgesteld en er sprake is van een gebrekkige administratie. Het argument van appellanten dat er sprake was van een hectische opstartfase (mede door de corona-epidemie) waardoor nog niet alles schriftelijk was vastgelegd, wordt door het hof terzijde geschoven. Het voeren van een deugdelijke administratie geldt immers vanaf het begin en gesteld noch gebleken is dat het onmogelijk was hieraan te voldoen. Die lat is dusdanig hoog ('onmogelijk') dat een bestuurder bij een ondeugdelijke administratie weinig tot geen ruimte heeft te komen

met een rechtvaardiginggrond.

Met de schending van de administratieplicht staat de onbehoorlijke taakvervulling (in de drie jaar voorafgaande aan de faillissementen, artikel 2:248 lid 6 BW) vast en wordt vermoed dat onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van de faillissementen is. Het is dan aan de aangesproken bestuurder om aannemelijk te maken dat andere feiten of omstandigheden dan deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement zijn geweest. Als de bestuurder daarin slaagt, ligt het op de weg van de curator op de voet van art. 2:248 lid 1 BW aannemelijk te maken dat de kennelijk onbehoorlijke taakvervulling mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest.

Alvorens op dit causaal verband nader in te gaan, oordeelt het hof, evenals de rechtbank heeft gedaan, dat ook los van de schending van de administratieplicht, sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Wanneer men, zoals de personeelsvennootschappen deden, personeel uitleent en laat inzetten om opbrengsten daarmee te behalen, dient het bestuur te waarborgen dat de personeelslasten tijdig uit die opbrengsten, of anderszins, kunnen worden voldaan, zeker in het licht van de wijze waarop de onderneming is gestructureerd als hierboven omschreven. Een dergelijke structuur schept namelijk inherente risico's voor de crediteuren van de personeelsvennootschappen, waardoor een bijzondere zorgplicht jegens de crediteuren hiervan (in het bijzonder het personeel, de belastingdienst, het UWV en pensioenfondsen) gold (zie Hoge Raad 11 september 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH4033 Comsys).

Dit betekent dat in de loop van de periode waarin door de uitlening inkomsten worden gegenereerd deze middelen hieruit beschikbaar dienen te komen en dat de voor voldoening benodigde middelen aanwezig moeten zijn tegen de tijd dat deze lasten moeten worden voldaan. Daartoe moet zo nodig actie worden genomen. Dit betekent dat de bestuurders van de personeelsvennootschappen tijdig actie hadden moeten nemen om de betaling van loonbelasting, premies en overige werkgeverslasten te bewerkstelligen. Van dergelijke (incasso)maatregelen is niet gebleken, noch van pogingen om zo nodig financiering voor de voldoening van deze lasten te verkrijgen. Dit stilzitten levert kennelijk onbehoorlijk bestuur op.

Appelanten voeren in dit kader aan dat de ondernemingen van de gefailleerde vennootschappen voldoende exploitatieopbrengsten hadden uit de verkopen van kleding, en ook de liquiditeit voor voldoening van alle personeelslasten inclusief marge daarvoor tijdens de exploitatie aanwezig was. Dat argument tegen het verwijt van onvoldoende financiering krijgt men als een boemerang terug. Het hof oordeelt dat het onder die omstandigheden het te meer getuigt van onbehoorlijk bestuur, dat het bestuur er niet voor heeft gezorgd dat de benodigde middelen voor voldoening van de loonheffing, premies en andere werkgeverslasten tijdig aanwezig waren en tijdens die exploitatie beschikbaar kwamen.

De bestuurders slagen er ook niet in een andere belangrijke oorzaak van het faillissement aannemelijk te maken. Het argument dat de lockdown van 15 december 2020 en het daardoor volledig wegvallen van de omzet, de groep de das heeft omgedaan wordt door het hof eenvoudig gepareerd door te verwijzen naar het feit dat appelanten zelf hebben aangevoerd dat er voldoende exploitatieopbrengsten waren waardoor op dat moment in december 2020 de lockdown niet een belangrijke oorzaak van het faillissement was.

De Bestuurder

Op basis van artikel 2:248 jo. artikel 2:11 BW lukt het om 6 van de 7 (rechtspersoon) appelanten aansprakelijk te houden voor het boedeltekort, maar het is de curator vooral ook te doen om de uiteindelijk bestuurder en belanghebbende op te laten draaien voor de schade. Dat is niet eenvoudig.

Ten eerste omdat vanwege de Zwitserse topholding doorpakken op basis van artikel 2:11 BW niet kan omdat het Zwitserse incorporatierecht geen regel bevat die vergelijkbaar is met de regel van het Nederlandse rechtspersonenrecht van artikel 2:11 BW (zie ook Hoge Raad 21 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA3958 MyGuide).

Ten tweede omdat het hof niet meegaat met de rechtbank voor wat betreft aansprakelijkheid van de Bestuurder ex artikel 2:248 lid 7 BW. De rechtbank heeft de Bestuurder wel aansprakelijk gehouden op grond van het bepaalde in artikel 2:248 lid 7 BW: volgens de rechtbank geldt de Bestuurder als degene die het beleid van de vennootschap heeft bepaald, als ware hij bestuurder, als bedoeld in lid 7 van artikel 2:248. En artikel 2:248 BW is via artikel 7 lid 1 EIV in beginsel wel rechtstreeks

toepasselijk op de Bestuurder. Het hof oordeelt – onzes inziens terecht – dat het bij artikel 2:248 lid 7 BW moet gaan om personen, al dan niet met een officiële functie in de vennootschap, die haar beleid bepalen met terzijdestelling van het formele bestuur. Dat is hier niet het geval. De Bestuurder handelde immers als (indirect) bestuurder van de gefailleerde vennootschappen.

De curator is echter voor nog een anker gaan liggen, de onrechtmatige daad. In het kader van de onrechtmatige daad heeft de curator zich beroepen op bestuurdersaansprakelijkheid van de Bestuurder en op de regels uit het arrest Ontvanger/Roelofsen. Het hof volgt hem hierin in die zin, dat de Bestuurder, als direct bestuurder van de overige appellanten heeft bewerkstelligd dat MFG als uiteindelijk aandeelhouder van de groep haar bijzondere zorgplicht jegens de crediteuren van de personeelsvennootschappen niet is nagekomen. In de gegeven omstandigheden had van de Bestuurder verwacht mogen worden dat hij de bedragen die nodig waren voor het betalen van de personeelslasten van de personeelsvennootschappen tijdig bij had geïnd bij de vennootschappen waar ze binnen kwamen. Zijn nalaten is in de gegeven omstandigheden zodanig onzorgvuldig dat de Bestuurder ook persoonlijk een ernstig verwijt treft daarvan. Dit levert een onrechtmatige daad van de Bestuurder jegens de crediteuren van de personeelsvennootschappen, en thans de boedels, op.

Deze aansprakelijkheid bestaat voor schade, niet voor het boedeltekort. Het hof gaat hier echter pragmatisch mee om: er is volgens het hof vooralsnog geen reden om aan te nemen dat de schade beduidend afwijkt van het boedeltekort waarvoor de overige appellanten aansprakelijk zijn, maar voor zover dat bij de schadebegroting of op gronden van schuld, causaal verband of relativiteit of eventuele matiging anders zou zijn, bestaat ruimte dit in de schadestaatprocedure aan de orde te stellen.

Dit arrest leert ons twee dingen:

1. Een formeel bestuurder is niet tevens ook een feitelijk leidinggevende als bedoeld in artikel 2:248 lid 7 BW en
2. Het bewust of onbewust verschuilen achter een Zwitserse vennootschap door een natuurlijke-persoon bestuurder maakt je niet (meer) immuun voor claims van de curator.

Beroepsaansprakelijkheid

05

Beroepsaansprakelijkheid advocaat, artikel 7:401 BW. Geen beroepsfout dat verjaringsverweer niet is gevoerd; vordering was niet verjaard en schending van art. 21 Rv door klagende cliënt. Ambtshalve verhoogde proceskostenveroordeling

(Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 2 juni 2026)

Inleiding

In een arrest van 2 juni 2026 heeft het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden zich uitgelaten over de vraag wanneer een advocaat aansprakelijk kan zijn voor het achterwege laten van een verjaringsverweer. Het hof oordeelt dat van een beroepsfout geen sprake is, omdat het verjaringsverweer waarop de cliënt zich beroept geen reële kans van slagen had gehad. Het arrest bevat bovendien een nuttige uiteenzetting over stuiting door erkenning en schriftelijke mededelingen, alsmede een opvallende toepassing van artikel 21 Rv.

Feiten

Na het einde van hun affectieve relatie en gezamenlijke onderneming kwamen partijen in 2012 een uitkoopregeling overeen. Op grond daarvan diende de man een bedrag van EUR 180.000 aan zijn voormalig partner te voldoen in zestig maandelijks termijnen van EUR 3.000. De regeling bepaalde dat het volledige restant direct opeisbaar werd indien een termijn niet tijdig werd betaald.

Volgens de man was dat gebeurd doordat een termijnbetaling in november 2012 één dag te laat was verricht. Daardoor zou het restant van de schuld opeisbaar zijn

geworden en de verjaringstermijn van vijf jaar zijn gaan lopen.

Vast stond echter dat de man vervolgens nog tot eind 2014 maandelijks bedragen bleef betalen die overeenkwamen met de overeengekomen aflossingen. Daarnaast maakte zijn voormalige partner op 12 mei 2019 via diens toenmalige advocaat uitdrukkelijk aanspraak op het nog openstaande saldo van EUR 87.000.

Toen deze vordering later in rechte werd toegewezen, stelde de man zijn advocaat aansprakelijk. Volgens hem had de advocaat een beroep op verjaring moeten doen en vormde het nalaten daarvan een beroepsfout.

Juridisch kader 7:401 BW

Het hof stelt voorop dat een advocaat moet handelen zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot mag worden verwacht. Daarbij heeft een advocaat een eigen verantwoordelijkheid om te beoordelen welke verweren voor een zaak relevant zijn en hoeft hij niet zonder meer iedere door een cliënt aangedragen stelling aan te voeren.

Niet iedere ongunstige procesuitkomst levert echter een beroepsfout op. Indien wordt gesteld dat een bepaald verweer ten onrechte niet is gevoerd, moet worden beoordeeld of dat verweer een reële kans van slagen had gehad. Alleen als dat het geval is, kan het achterwege laten van dat verweer tot aansprakelijkheid leiden. In deze zaak stond daarom centraal of een beroep op verjaring kansrijk zou zijn geweest. Volgens het hof was dat niet het geval.

Juridisch kader verjaring

Het hof bespreekt vervolgens de regels omtrent verjaring en stuiting. Vorderingen tot betaling van periodieke bedragen verjaren in beginsel na vijf jaar. Verjaring kan onder meer worden gestuit door een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich on-dubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt of door erkenning van de vordering door de schuldenaar.

Volgens het hof zou een verjaringsverweer in dit geval niet zijn geslaagd. Zelfs indien wordt aangenomen dat het restant van de schuld in november 2012 opeisbaar werd, is de verjaring daarna gestuit doordat de man nog jarenlang de overeengekomen

maandelijks bedragen bleef betalen. Die betalingen moesten worden aangemerkt als een erkenning van de verschuldigdheid van de resterende schuld. Dat een deel van de betalingen administratief als loonbetalingen was vormgegeven, deed daaraan niet af.

Daarnaast oordeelt het hof dat de brief uit 2019 waarin aanspraak werd gemaakt op het openstaande bedrag van EUR 87.000 kwalificeerde als een geldige stuitingshandeling in de zin van artikel 3:317 BW. De schuldeiser maakte daarin immers ondubbelzinnig duidelijk dat zij haar aanspraak op nakoming handhaafde. Omdat een beroep op verjaring geen kans van slagen had gehad, kon het achterwege laten daarvan geen beroepsfout opleveren.

Juridisch kader artikel 21 Rv: aangepaste proceskostenveroordeling

Opvallend is verder dat het hof expliciet aandacht besteedt aan de waarheidsplicht van artikel 21 Rv.

De cliënt had gedurende de procedure volgehouden dat hij de stuitingsbrief uit 2019 nooit had ontvangen. Uit overgelegde correspondentie bleek echter dat zijn toenmalige advocaat de brief aan hem had doorgestuurd en met hem had besproken. Pas nadat hij hiermee werd geconfronteerd, erkende de cliënt dat hij de betreffende e-mail wel had ontvangen.

Ook op een ander punt bleek zijn stellingname onjuist. De cliënt ontkende aanvankelijk dat hij de algemene voorwaarden van het advocatenkantoor had ontvangen of ondertekend, terwijl later ondertekende exemplaren werden overgelegd.

Het hof kwalificeert deze proceshouding als een schending van artikel 21 Rv en spreekt zelfs van een “berekenende, kwalijke opstelling”. Als gevolg daarvan veroordeelt het hof de cliënt tot betaling van een hoger liquidatietarief dan gebruikelijk. Daar waar een procespunt in deze kwestie normaal gesproken EUR 3.797 op zou leveren voor de winnende partij, verhoogt het hof dit tarief ambtshalve naar de hoogste categorie, namelijk EUR 5.619 per punt.

Kernboodschap

Dit arrest bevestigt dat een advocaat niet aansprakelijk is voor het achterwege laten

van een verweer dat juridisch geen reële kans van slagen had. Daarnaast bevat het arrest een nuttige bespreking van twee klassieke stuitingsgronden: erkenning van een schuld door betaling en een schriftelijke mededeling waarin ondubbelzinnig aanspraak op nakoming wordt gemaakt.

Ten slotte laat de uitspraak zien dat rechters bereid zijn om schendingen van de waarheidsplicht daadwerkelijk te sanctioneren. Een partij die bewust onjuiste stellingen inneemt, loopt niet alleen het risico haar inhoudelijke standpunt te verliezen, maar ook geconfronteerd te worden met een zwaardere proceskostenveroordeling.

Beroepsaansprakelijkheid belastingadviseur: adviseur aansprakelijk voor onjuist fiscaal advies aan DJ Tiësto

(Gerechtshof Amsterdam 12 mei 2026)

Dit is een zaak waar muziek in zit. Deze zaak draait om de vraag in hoeverre een belastingadviseur aansprakelijk is wanneer een cliënt als gevolg van onjuiste fiscale advisering aanzienlijke belastingschade lijdt. Nadat de rechtbank Amsterdam eerder had geoordeeld dat weliswaar sprake was van een beroepsfout, maar geen sprake was van vergoedbare schade, komt het gerechtshof Amsterdam tot een ander oordeel. Volgens het hof is voldoende aannemelijk dat Tiësto bij juiste advisering andere keuzes zou hebben gemaakt, waardoor hij de aanvullende Amerikaanse belastingheffing en de opgelegde boete had kunnen voorkomen. Daarmee biedt dit arrest belangrijke handvatten voor de beoordeling van causaal verband bij beroepsaansprakelijkheid van belastingadviseurs.

Feiten

DJ Tiësto liet zich sinds 2008 fiscaal adviseren door een partner van een advocatenkantoor gespecialiseerd in internationale fiscale structuren binnen de entertainmentsector. In dat kader werd een internationale ondernemingsstructuur opgezet, bestaande uit onder meer Amerikaanse, Cypriotische en Guernsey-vennootschappen en een trust naar het recht van Guernsey. De kern van deze structuur was dat Tiësto wel vanuit de Verenigde Staten zou kunnen werken, zonder daar fiscaal inwoner te worden.

Volgens het Amerikaanse belastingrecht ontstaat fiscaal inwonerschap indien de zogenoemde *Substantial Presence Test* wordt overschreden. De fiscalist hield daarom gedurende meerdere jaren nauwgezet het aantal dagen bij dat Tiësto in de Verenigde Staten verbleef.

In 2012 verbleef Tiësto echter meer dagen in de Verenigde Staten dan de fiscale structuur toeliet. Daardoor werd hij met ingang van 1 januari 2012 aangemerkt als fiscaal inwoner van de Verenigde Staten. Dat had verstrekken gevolgen. Niet alleen zijn persoonlijke inkomsten, maar ook het vermogen en de inkomsten van de eerder opgerichte Guernsey-trust vielen vanaf dat moment onder de Amerikaanse belastingheffing. De belastingadviseur had wel onderkend dat overschrijding van de dagenlimiet gevolgen zou hebben, maar had onvoldoende onderzocht welke fiscale consequenties dit precies zou hebben. Hij had zich daarbij gebaseerd op summier e-mailcorrespondentie met een Amerikaans belastingkantoor en had nagelaten een deugdelijk fiscaal advies over de truststructuur in te winnen.

De Amerikaanse belastingaangiften over de jaren daarna werden vervolgens onjuist ingediend. Pas in 2018 ontdekte een andere Amerikaanse adviseur dat de trust naar Amerikaans belastingrecht kwalificeerde als een grantor trust, waardoor de inkomsten daarvan reeds vanaf 2012 in de Amerikaanse belastingheffing betrokken hadden moeten worden. Tiësto maakte daarop gebruik van een Amerikaanse inkeerregeling (Streamlined Domestic Offshore Procedures). Als gevolg daarvan betaalde hij alsnog ruim USD 11 miljoen aan aanvullende inkomstenbelasting over de jaren 2016 tot en met 2018 en daarnaast een boete van ruim USD 5,5 miljoen. Vervolgens stelde hij het advocatenkantoor aansprakelijk voor deze schade.

Procedure in eerste aanleg

De rechtbank Amsterdam oordeelde dat het advocatenkantoor toerekenbaar tekort was geschoten in de nakoming van de overeenkomst van opdracht. De fiscalist had als coördinerend belastingadviseur moeten zorgen voor een deugdelijk advies over de gevolgen van het Amerikaanse belastingrecht indien Tiësto fiscaal inwoner van de Verenigde Staten zou worden.

Volgens de rechtbank ontbrak echter het causaal verband tussen deze beroepsfout en de gevorderde belastingschade. Naar het oordeel van de rechtbank was onvoldoende aannemelijk dat Tiësto zijn tourschema daadwerkelijk zou hebben aangepast om onder de Amerikaanse dagenlimiet te blijven. Dat zou immers aanzienlijke commerciële consequenties hebben gehad. Daarom wees de rechtbank de gevorderde belastingschade af. Wel werden de kosten voor aanvullende fiscale advisering toegewezen.

Tiësto stelde tegen dit oordeel hoger beroep in.

Beoordeling door het hof

De kern van het hoger beroep betreft uitsluitend de vraag of voldoende causaal verband bestaat tussen de beroepsfout en de geleden schade, de beroepsfout stond immers vast.

Allereerst verwerpt het hof het beroep van Tiësto op de zogenoemde omkeringsregel. Volgens het hof strekte de geschonden norm niet tot bescherming tegen het specifieke gevaar dat uiteindelijk is verwezenlijkt, namelijk Amerikaanse belastingheffing. De zorgplicht van de belastingadviseur bestond uit het verschaffen van voldoende informatie, zodat de cliënt weloverwogen keuzes kon maken. Dat betekent dat de gewone regels omtrent stelplicht en bewijslast van toepassing blijven.

Hypothetische situatie zonder beroepsfout

Vervolgens beoordeelt het hof welke keuzes Tiësto zou hebben gemaakt indien hij wel juist zou zijn geïnformeerd. Het hof acht daarbij van belang dat de gehele internationale fiscale structuur vanaf 2008 juist was opgezet om te voorkomen dat Tiësto fiscaal inwoner van de Verenigde Staten zou worden. Zowel de belastingadviseur als Tiësto hielden daarom gedurende meerdere jaren nauwkeurig het aantal dagen bij dat hij in de Verenigde Staten verbleef. Uit de overgelegde tourschema's, boekingsgegevens en verklaringen blijkt bovendien dat Tiësto in de praktijk aanzienlijke vrijheid had om optredens te plannen. Hij ontving structureel meer verzoeken voor optredens dan hij kon aannemen en beschikte daardoor over voldoende flexibiliteit om bepaalde Amerikaanse optredens te vervangen door optredens elders in de wereld.

Daarbij acht het hof van belang dat de belastingadviseur al in mei 2012 wist dat de Amerikaanse dagenlimiet waarschijnlijk zou worden overschreden. Op dat moment bestond volgens het hof nog voldoende gelegenheid om het tourschema aan te passen zonder noemenswaardige financiële gevolgen. Volgens het hof is daarom voldoende aannemelijk dat Tiësto ervoor zou hebben gekozen onder de dagenlimiet te blijven indien hij volledig was geïnformeerd over de verstreckende fiscale gevolgen van overschrijding daarvan.

Daarmee komt het hof tot een ander oordeel dan de rechtbank. Volgens het hof zou Tiësto in de hypothetische situatie zonder beroepsfout geen fiscaal inwoner van de Verenigde Staten zijn geworden. De inkomsten uit de Guernsey-trust zouden dan niet aan Amerikaanse belastingheffing zijn onderworpen geweest. Ook zou geen aanleiding hebben bestaan gebruik te maken van de Amerikaanse inkeerregeling. De aanvullende belastingheffing en de opgelegde boete zijn daarom volgens het hof rechtstreeks terug te voeren op het onjuiste fiscale advies.

Schadeomvang

De belastingadviseur voerde vervolgens nog verschillende verweren aan met betrekking tot de omvang van de schade. Zo beriep zij zich onder meer op voordeelverrekening, eigen schuld en beperking van de toerekening op grond van artikel 6:98 BW. Het hof verwerpt deze verweren grotendeels. Van voordeelverrekening is geen sprake, nu onvoldoende is gebleken dat Tiësto daadwerkelijk een fiscaal voordeel heeft genoten dat met de geleden schade dient te worden verrekend. Evenmin acht het hof sprake van eigen schuld. Tiësto mocht vertrouwen op de deskundigheid van zijn internationaal opererende belastingadviseur. Dat hij zelf geen nader onderzoek heeft gedaan naar de Amerikaanse fiscale regelgeving kan hem onder deze omstandigheden niet worden tegengeworpen. Het hof veroordeelt het advocatenkantoor daarom tot vergoeding van de aanvullende Amerikaanse belastingheffing en de betaalde boete.

Conclusie

Dit arrest laat zien dat een belastingadviseur die optreedt als coördinerend internationaal adviseur niet kan volstaan met globale of onvolledige informatie van buitenlandse adviseurs. Indien specialistische buitenlandse regelgeving een wezenlijk onderdeel vormt van de advisering, rust op de adviseur de verplichting zich ervan te vergewissen dat hij beschikt over een deugdelijk en volledig juridisch advies.

Daarnaast bevestigt het arrest dat causaal verband bij beroepsaansprakelijkheid wordt beoordeeld aan de hand van een vergelijking tussen de feitelijke situatie en de hypothetische situatie zonder beroepsfout. Indien voldoende aannemelijk is dat een cliënt bij juiste advisering andere keuzes zou hebben gemaakt, kan ook omvangrijke fiscale schade voor vergoeding in aanmerking komen. Dat geldt eveneens voor belastingheffing die pas jaren later aan het licht komt en via een inkeerregeling wordt voldaan.

Beroepsaansprakelijkheid dierenarts: onjuist voorschrijven van diergeneesmiddel en dekking onder beroepsaansprakelijkheidsverzekering

(Gerechtshof 's-Hertogenbosch 2 juni 2026)

Feiten

In deze zaak wordt een dierenarts aansprakelijk gesteld door een pluimveehouder, waarbij de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van de dierenarts in vrijwaring wordt opgeroepen. De pluimveehouder exploiteert een bedrijf met ruim 67.000 kippen en VCS is al jarenlang haar vaste dierenarts. Eén van de koppels kippen raakt in augustus 2020 besmet met coccidiose, een darmaandoening veroorzaakt door een parasiet. De dierenarts van VCS bezoekt het bedrijf en besluit het middel Dozuril voor te schrijven, met als werkzame stof Toltrazuril.

Het probleem is dat Dozuril volgens de registratie destijds wel mocht worden gebruikt bij opfokleghennen en fokdieren, maar niet bij vogels die eieren voor humane consumptie produceren. Op het moment van voorschrijven had het koppel echter al eieren gelegd. De dierenarts heeft dit middel toch voorgeschreven en daarbij een wachttijd van zeven dagen voor consumptie-eieren geadviseerd. De eieren met legdatum 5 tot en met 13 augustus 2020 zijn vervolgens vernietigd, waarna de pluimveehouder vanaf 14 augustus 2020 weer eieren is gaan leveren voor consumptie.

Daarna heeft de NVWA ingegrepen. Volgens de NVWA was sprake van een illegale behandeling, omdat Toltrazuril was toegediend aan kippen die al eieren voor menselijke consumptie produceerden. De NVWA heeft het pluimvee en de eieren uit de betreffende stal onder officiële bewaring geplaatst en de pluimveehouder verplicht tot recall en vernietiging van eieren. In monsters werd nog geruime tijd Toltrazuril aangetroffen. Pas eind november 2020 kon de stof niet meer worden gedetecteerd

en werd de maatregel opgeheven.

Procedure en rechtsvraag

De pluimveehouder stelt VCS vervolgens aansprakelijk voor de schade. De rechtbank wees de vorderingen af, omdat de dierenarts volgens de rechtbank had gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend dierenarts mocht worden verwacht. In hoger beroep komt het hof tot een ander oordeel. Kern van de zaak is of de dierenarts onder deze omstandigheden Dozuril mocht voorschrijven en daarbij mocht volstaan met een wachttijd van zeven dagen.

Beoordeling door het hof

Het hof vindt van niet. Daarbij is van belang dat het koppel op 4 augustus 2020 al eieren had gelegd die voor menselijke consumptie waren bedoeld. Dat volgt volgens het hof onder meer uit de vaststellingen van de NVWA en uit de eigen visitebrief van de dierenarts, waarin wordt gesproken over “weinig productie” en “verlies consumptie-eieren”. Het hof vindt daarom dat VCS onvoldoende heeft weersproken dat het toedienen van Toltrazuril aan dit koppel niet was toegestaan.

VCS voert nog aan dat de dierenarts niet wist dat het koppel al eieren had gelegd en dat hij mocht denken dat het nog om opfokleghennen ging. Het hof gaat daar niet in mee. Het hof begrijpt wel dat de dierenarts snel wilde handelen, omdat sprake was van een serieus gezondheidsprobleem bij het koppel en bovendien een hittegolf werd verwacht. Dat neemt echter niet weg dat de dierenarts ook het belang van voedselveiligheid voldoende zwaar had moeten wegen. Zelfs als de dierenarts mocht denken dat het koppel nog niet aan de leg was, wist hij in elk geval dat de eierproductie op zeer korte termijn op gang zou komen en dat die eieren bestemd zouden zijn voor menselijke consumptie.

Het hof verwijt de dierenarts met name dat hij naar analogie met de cascadereregeling (een stappenplan waarmee een dierenarts, als er geen geschikt geregistreerd diergeneesmiddel beschikbaar is, onder bepaalde voorwaarden een ander geneesmiddel mag voorschrijven) een standaard wachttijd van zeven dagen heeft gehanteerd, zonder voldoende te beoordelen of die wachttijd in dit concrete geval passend was.

De cascaderегeling bood volgens het hof geen grondslag om Toltrazuril toe te passen bij kippen die eieren voor menselijke consumptie produceren. Bovendien had de dierenarts de lopende wachttijd kunnen benutten om nader te beoordelen of eieren vanaf 14 augustus 2020 daadwerkelijk weer veilig voor consumptie konden worden geleverd. Dat is niet gebeurd.

Het hof concludeert daarom dat de dierenarts niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend dierenarts mocht worden verwacht. VCS is in beginsel aansprakelijk voor de schade die de pluimveehouder daardoor heeft geleden. De hoogte van die schade wordt echter nog niet vastgesteld. Omdat VCS een beroep doet op haar algemene voorwaarden, waarin aansprakelijkheid voor indirecte schade is uitgesloten, verwijst het hof de zaak naar de schadestaatprocedure. Daar zal per schadepost moeten worden beoordeeld of die onder de uitsluiting voor indirecte schade valt.

Vrijwaringszaak tegen de verzekeraar

Interessant is ook de vrijwaringszaak tegen VvAA, de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar van VCS. VvAA had dekking geweigerd met een beroep op de polisuitsluiting voor schade door handel in of gebruik van verboden medicamenten of behandelmethoden. Het hof volgt dat beroep niet. Volgens het hof valt de fout van de dierenarts in beginsel onder de beroepsaansprakelijkheidsdekking, omdat de dierenarts handelde in het kader van reguliere veterinaire werkzaamheden: het stellen van een diagnose en het uitvoeren van een behandeling.

Dat de behandeling achteraf in strijd bleek met de toepasselijke regelgeving, betekent volgens het hof nog niet dat sprake is van gebruik van een “verboden medicament” in de zin van de polis. Dozuril was namelijk geen absoluut verboden middel, maar een geregistreerd diergeneesmiddel dat voor bepaalde kippen wel was toegestaan. Daarbij betreft het hof ook de verzekeringskaart, waarin staat dat schade als gevolg van bewuste overtreding van overheidsvoorschriften niet is verzekerd. Volgens het hof mocht VCS daaruit begrijpen dat de uitsluiting alleen geldt als daadwerkelijk bewust in strijd met regelgeving is gehandeld.

Daarvan is volgens het hof geen sprake. De dierenarts heeft een inschattingsfout gemaakt over de status van het koppel, maar hij verkeerde in de veronderstelling dat het middel nog gebruikt mocht worden. Dat is iets anders dan bewust handelen in strijd met overheidsvoorschriften. De schade valt daarom onder de dekking van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering, met aftrek van het eigen risico van EUR 2.500,--.

Ook de kosten van rechtsbijstand komen grotendeels voor vergoeding in aanmerking. VvAA had aangevoerd dat zij niet vooraf had ingestemd met het voeren van verweer, terwijl de polis dat wel als voorwaarde stelt. Het hof vindt het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat VvAA zich daarop beroept, omdat zij ten onrechte dekking had geweigerd. Als een verzekeraar dekking weigert terwijl later blijkt dat wel dekking bestaat, kan zij niet zonder meer tegenwerpen dat geen toestemming is gegeven voor de kosten van verweer. Uiteindelijk moet VvAA ruim EUR 193.000,-- aan advocaatkosten van VCS vergoeden.

Conclusie

De conclusie is dat het hoger beroep in zowel de hoofdzaak als de vrijwaringszaak slaagt. VCS is aansprakelijk tegenover de pluimveehouder, terwijl VvAA op haar beurt dekking moet verlenen aan VCS. De uitspraak is vooral relevant omdat het hof streng toetst of een dierenarts bij het voorschrijven van medicatie voldoende rekening houdt met voedselveiligheid en de concrete productiestatus van dieren. Daarnaast laat de uitspraak zien dat een verzekeraar een uitsluiting voor verboden medicamenten niet zonder meer ruim kan uitleggen, zeker niet als geen sprake is van een bewuste overtreding van regelgeving.

Een vraag over bestuurders- of beroeps aansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Cédric Betjes

Advocaat

+31 6 3022 5881

c.betjes@ploum.nl

Willem van der Mersch

Advocaat

+31 6 1017 4333

w.vandermersch@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl